

Arrest

nr. 98 794 van 14 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 oktober 2012 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14 *ter*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 november 2012 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 25 mei 2009 bij de Belgische ambassade te New Delhi, India, een aanvraag in tot afgifte van een visum type D teneinde zijn in België verblijfsgerechtigde Indiase echtgenote te vervoegen.

1.2. De afgifte van dit visum wordt op 19 augustus 2009 geweigerd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

1.3. Verzoeker dient op 10 maart 2010 bij de Belgische ambassade te New Delhi, India, een nieuwe aanvraag in tot afgifte van een visum type D teneinde zijn in België verblijfsgerechtigde Indiase echtgenote te vervoegen.

1.4. Op 2 september 2010 wordt het gevraagde visum toegestaan.

1.5. Verzoeker komt op 11 september 2010 België binnen. Hij wordt op 28 september 2010 in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister geldig tot 28 september 2011. Deze verblijfstitel wordt verlengd tot 12 september 2012.

1.6. Verzoeker dient zich op 16 juli 2012 aan bij de administratieve diensten van de stad Herk-de-Stad om een verlenging van zijn tijdelijke verblijfstitel te verkrijgen.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 22 oktober 2012 de beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing die op 25 oktober 2012 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

[...]

Nationaliteit: India

[...]

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

de betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 1°).

De vervoegde vreemdeling bewijst niet voldoende dat zij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, §5 van de wet van 15.12.1980 om in haar eigen behoeften en deze van haar familieleden te voorzien zodat zij niet ten laste zouden vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Uit de aangebrachte stukken blijkt dat de partner van betrokkene sedert 06.09.2010 onafgebroken leefloon geniet.

Na een onderzoek betreffende de voorwaarden bepaald in artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 (aard en hechtheid van de gezinsband, duur verblijf in het Rijk, familiebanden of culturele / sociale banden met land van herkomst) blijkt het volgende:

**aangezien betrokkene pas op 11.09.2010 in België aangekomen is , weegt de duur van het verblijf niet op tegen het niet verlengen van het verblijfsrecht. Betrokkene verbleef 26 jaar in India en iets meer dan 2 jaar in België. De aanwezigheid in België en de cursussen Nederlands die zij volgde, wegen niet op tegen de onafgebroken OCMW-steun en het werk via PWA-diensten. Tevens is betrokkene ingeschreven bij de VDAB sedert 03.08.2011, maar pas op 27.04.2012 werden stappen ondernomen door betrokkene om te werken en werkt hij via de PWA- diensten. De echtgenote zelf is pas beginnen werken vanaf september 2012 via interimcontracten. Aangezien interimcontracten per definitie tijdelijk van aard zijn, is met de loonfiches niet aangetoond dat het koppel over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.*

Uit het bovenvernoemde blijkt tevens dat pas enige moeite wordt gedaan om werk te zoeken wanneer het verblijfsrecht van betrokkene in het gedrang komt. Nergens uit de gegevens van het dossier blijkt echter dat zij voordien enige moeite deden om werk te vinden en hun financiële toestand te verbeteren.

Omwille van de korte duur van het verblijf in België is het eveneens ondenkbaar dat er geen familiebanden of culturele of sociale banden meer bestaan met haar land van herkomst.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste en tweede middel, die samen worden behandeld, de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het rechtszekerheidsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij licht de middelen als volgt toe:

“Alvorens een besluit tot verwijdering van het grondgebied wordt genomen, moet het gastland in ieder geval bepaalde factoren in aanmerking nemen, met name de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, sociale integratie en gezinssituatie in het gastland alsmede de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Dat verzoeker nu een bevel krijgt om het land te verlaten, terwijl ten tijde van de aanvraag tot gezinshereniging hij voldeed aan alle voorwaarden die van toepassing waren om tot goedkeuring van de aanvraag te besluiten.

Dat het dan ook niet strookt met de redelijkheid om verzoeker een bevel toe te kennen om het land te verlaten, terwijl daarentegen met zekerheid kan worden gesteld dat verzoeker op het moment van de aanvraag voldeed aan alle voorwaarden van de toen geldende wetgeving.

Ook nu beschikt het gezin van verzoeker over stabiele toereikende bestaansmiddelen; de echtgenote werkt interim, wat in tijden van crisis vaak het beste is wat men kan vastkrijgen qua job, en verzoeker zelf is ingeschreven bij de VDAB en werkt via PWA-diensten.

Dat in casu verwerende partij daar geenszins mee rekening houdt, en zomaar verzoeker een bevel toekent om het land te verlaten.

Dat redelijkerwijze bij gebreke aan enige handeling binnen een redelijke termijn de bestreden beslissing vernietigd dient te worden.

Het kan toch niet de bedoeling zijn dat de reeds verkregen belangen en rechten door de gezinsherenigingsaanvraag retroactief ongedaan worden.

Gezinshereniging dient namelijk te primeren op een vaste job. Het recht op een gezins- en familieleven volgens artikel 8 EVRM, is namelijk een fundamenteel recht.

Verwerende partij houdt geen rekening met art. 8 van het E.V.R.M dat het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven waarborgt. Bij terugkeer van verzoeker naar het land van herkomst, zal zijn recht op familie- en gezinsleven worden geschonden. Bijgevolg is in casu sprake van een schending van art. 8 van het E.V.R.M.

Men dient een afweging te maken tussen volgende belangen:

- een fundamenteel recht op gezinsleven <->
- vereiste van inkomsten,

terwijl verzoeker en echtgenote toch duidelijk aantonen al het nodige te doen om stabiele, toereikende inkomsten te vergaren.

Krachtens de beginselen van behoorlijk bestuur, waaraan ook de verweerder is onderworpen, is zij ertoe gehouden om binnen een redelijke termijn een beslissing/standpunt te nemen over de verblijfsstatuut.

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur, die ook gelden ten aanzien van de verwerende partij, behelzen onder meer het recht op rechtszekerheid. Het recht op rechtszekerheid houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op wat door hem niet anders kan worden opgevat dan als een vaste gedrags- of beleidsregel van de overheid, waaruit volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd (zie o.m.: Cass. 27 maart 1992, Arr. Cass. 1991-92, p. 727).

[...]

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Verwerende partij stelt dat de partner van verzoeker niet voldoet aan de vereiste van voldoende bestaansmiddelen om in zijn eigen onderhoud en dat van zijn gezin te voorzien.

Ten onrechte stelt verwerende partij dat verzoeker niet de nodige inspanningen heeft geleverd om werk te vinden. De gezinshereniging primeerde in eerste instantie. Het feit dat hij wel stappen heeft ondernomen om werk te zoeken (PWA- arbeidsovereenkomst, inschrijving VDAB) toont net aan dat hij zich wel wilt integreren. Ook het feit dat de echtgenote van verzoeker werkt, toont aan dat het gezin weldegelijk ter goeder trouw is, en ze België als hun nieuwe thuisland zien.

Dat met deze elementen ten onrechte geen rekening werd gehouden door verwerende partij.

Verder stelt verwerende partij dat het ondenkbaar is dat verzoeker geen enkele familiale, sociale en culturele band zou hebben met zijn land van oorsprong.

Dat dit niet ter zake is, gezien verzoeker in België reeds samenleeft met zijn echtgenote en dus een gezin heeft. Het is niet redelijk om van verzoeker te verwachten dat hij alle formaliteiten in verband met het aanvragen van een visum dient te voldoen in zijn land van herkomst.

Er werd duidelijk door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft geenszins de situatie van verzoeker correct beoordeeld.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)'.

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'

De Raad van State eist dat de overheid tot zijn voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJSS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken. [...]"

3.2.1. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering van een administratieve beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 11, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker niet meer voldoet aan een van de verblijfsvoorwaarden gesteld in artikel 10 van de Vreemdelingenwet en meer specifiek dat niet blijkt dat de vervoegde vreemdelinge beschikt over voldoende, regelmatige en stabiele bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 van voormelde wetsbepaling om in haar eigen behoeften en deze van haar familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste zouden vallen van de openbare overheden. De Raad stelt vast dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat ook wordt aangegeven op basis van welke concrete gegevens verweerder tot deze vaststelling is gekomen. Zo wordt er verwezen naar het feit dat verzoekers echtgenote sinds 6 september 2010 onafgebroken een leefloon ontvangt. Verder wordt gewezen op de vaststellingen die werden gedaan in het kader van een onderzoek betreffende de elementen vervat in artikel 11, § 2, voorlaatste lid van de Vreemdelingenwet, met name betreffende de aard en de hechtheid van de gezinsband, de duur van het verblijf in het Rijk en de familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst. Specifiek wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, wordt daarnaast in de bestreden beslissing nog verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan op welk punt de weergegeven motivering niet pertinent of draagkrachtig zou zijn. Er dient te worden aangenomen dat de weergegeven motivering verzoeker in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht of van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

3.2.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 11 van de Vreemdelingenwet.

De *in casu* relevante bepalingen van artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet – dat de juridische grondslag van de bestreden beslissing uitmaakt – luiden als volgt:

"§ 2 De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven:

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;

[...].

De op het punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de eerste drie jaar na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend.

De minister of diens gemachtigde kan met het oog op een verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel, controles verrichten of laten verrichten om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van artikel 10. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval dat er gegronde vermoedens zijn van fraude of dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te verkrijgen.

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

[...]"

De in casu relevante bepalingen van artikel 10 van de Vreemdelingenwet stellen verder als volgt:

"§ 1 Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

[...]

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet:

– de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

[...]

[...]

§ 2 [...]

[...]

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.

[...]

§ 5 De stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt."

Verzoeker betoogt dat zijn gezin wel degelijk over stabiele en toereikende bestaansmiddelen beschikt. Hij wijst er hierbij op dat zijn echtgenote interim werkt en dat hij zelf is ingeschreven bij de VDAB en werkt via PWA-diensten. Hij stelt dat met deze elementen geen rekening is gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het kader van zijn aanvraag van 16 juli 2012 tot verlenging van zijn tijdelijk verblijfsrecht, wat de bestaansmiddelen van het gezin betreft, een attest overmaakte van het OCMW van Herk-De-Stad van 4 juli 2012 dat verzoeker en zijn echtgenote sinds 6 september 2010 steun genieten. Er wordt toegelicht dat zij op het ogenblik van het opstellen van het attest 1.047,48 euro per maand ontvangen. Verder voegde verzoeker ook nog een formulier, met vermelding van datum 27 april 2012, dat hij voldoet aan de voorwaarden om te werken als PWA-werknemer en verbonden is met een PWA-arbeidsovereenkomst en bewijzen van interim-tewerkstelling van zijn echtgenote voor zes dagen in september 2012.

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder met deze overgelegde stukken ter staving van de bestaansmiddelen wel degelijk rekening heeft gehouden bij het nemen van de beslissing. Specifiek wat de interim-tewerkstelling van de echtgenote betreft, stelde verweerder dat dergelijke contracten per definitie tijdelijk van aard zijn en dat met de loonfiches bijgevolg niet wordt aangetoond dat het gezin over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn uiteenzetting niet aantoont dat verweerder op grond van de voorgelegde stukken op onjuiste of kennelijk onredelijke wijze besloot dat het gezin niet beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals wettelijk vereist. Verzoeker betwist allereerst niet dat hij en zijn echtgenote sinds 6 september 2010 steun genieten van het OCMW. Hij betoogt ook niet dat dit gegeven niet meer actueel was op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Op grond van artikel 10, § 5, tweede lid van de Vreemdelingenwet worden deze inkomsten evenwel niet mee in rekening gebracht bij de beoordeling van de stabiele en toereikende bestaansmiddelen. Ter staving van de inkomsten van het gezin maakte verzoeker verder nog een PWA-arbeidsovereenkomst en bewijzen van interim-tewerkstelling van zijn echtgenote over. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoeker in het kader van zijn vraag tot verlenging van zijn tijdelijke verblijfstitel geen stukken overmaakte over de concrete inkomsten die hij ontvangt in het kader van zijn PWA-arbeidsovereenkomst. Op dit punt liggen dan ook geen concrete, duidelijke gegevens voor. In ieder geval kan ook in geen geval worden aangenomen dat op basis van deze inkomsten diende te worden besloten dat het gezin beschikt over de vereiste stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen. Het kan hierbij reeds volstaan te wijzen op het gegeven dat verzoeker en zijn echtgenote op 4 juli 2012 nog steeds genoten van een niet geringe geldelijke steun van het OCMW. Er blijkt dan ook geenszins dat deze inkomsten toereikend zijn om te voorzien in de behoeften van het gezin. Wat de voorgelegde bewijzen van inkomsten van interim-tewerkstelling van de echtgenote betreft, dient verder te worden opgemerkt dat deze enkel betrekking hebben op zes dagen in september 2012. Verweerder merkt hierbij ook correct op dat interim-tewerkstelling per definitie tijdelijk is. Hieruit blijken aldus ook geen regelmatige, stabiele en toereikende inkomsten.

Waar verzoeker verder nog aangeeft dat hij werk zoekt en de nodige inspanningen levert om werk te vinden, toont hij evenmin aan dat verweerder ten onrechte of op kennelijk onredelijke wijze vaststelde dat de bestaansmiddelen van het gezin niet stabiel, toereikend en regelmatig zijn.

Verzoeker betoogt daarnaast dat het niet strookt met de redelijkheid om hem bevel te geven het grondgebied te verlaten terwijl hij *“ten tijde van de aanvraag tot gezinshereniging [...] voldeed aan alle voorwaarden die van toepassing waren om tot goedkeuring van de aanvraag te besluiten”*. Verzoeker gaat aldus evenwel voorbij aan het gegeven dat de wetgever met artikel 11, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet heeft voorzien dat de minister of zijn gemachtigde, gedurende een termijn van drie jaar in de zin van het tweede lid van deze bepaling, kan beslissen dat een vreemdeling die werd toegelaten tot een verblijf op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven indien de vreemdeling niet meer voldoet aan een van de in artikel 10 van de Vreemdelingenwet bepaalde voorwaarden.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt krachtens artikel 11 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht is niet aangetoond. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat er sprake is van machtsoverschrijding.

3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr.

167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Verzoeker geeft verder aan een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht te willen aanvoeren, aangezien hij stelt dat hem niet direct en persoonlijk om inlichtingen gevraagd werd of hem niet de gelegenheid geboden werd stukken over te leggen die zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken.

De Raad benadrukt dat verzoeker de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in zijn aanvraag tot verlenging van zijn verblijfstitel en dat hij deze aanvraag met alle nodige stukken kon onderbouwen. Er werd hem daarnaast bij schrijven van verweerder van 19 juli 2012, ter kennis gebracht op 6 augustus 2012, ook uitdrukkelijk aangegeven dat mogelijk een einde aan het verblijf zou worden gesteld en de kans gegeven om documenten aan te brengen inzake de elementen zoals vervat in artikel 11, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet. Verzoeker houdt dan ook ten onrechte voor dat hij niet de kans had om zijn standpunt te verduidelijken. Verzoeker toont ook niet aan welk belang hij heeft bij dit onderdeel van het middel, nu hij niet aannemelijk maakt dat hij nog dienstige informatie had kunnen overmaken indien hem hiertoe bijkomend nog een kans werd gegeven.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel of de hoorplicht, op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, geschonden is.

3.2.4. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Verzoeker geeft aan dat de belangen en rechten, die hij verkreeg als gevolg van zijn aanvraag tot gezinshereniging retroactief teniet worden gedaan. Niettegenstaande het gegeven dat de titel van de bestreden beslissing luidt "*beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten*" stelt de Raad evenwel vast dat in de bestreden beslissing zelf duidelijk wordt aangegeven dat er een einde wordt gesteld aan het verblijf in het Rijk en niet dat het verblijfsrecht wordt ingetrokken op grond van het gegeven dat het verblijf vanaf het begin onrechtmatig zou zijn geweest. Artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt ook slechts in dat wordt vastgesteld dat een vreemdeling "*niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven*". De bestreden beslissing heeft bijgevolg enkel gevolgen naar de toekomst toe en werkt niet terug in de tijd.

De Raad herhaalt verder dat de wetgever met artikel 11, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet heeft voorzien dat de minister of zijn gemachtigde, gedurende een termijn van drie jaar in de zin van het tweede lid van deze bepaling, kan beslissen dat een vreemdeling die werd toegelaten tot een verblijf op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven indien de vreemdeling niet meer voldoet aan een van de in artikel 10 van de Vreemdelingenwet bepaalde voorwaarden. Verzoeker betwist niet dat de bestreden beslissing werd genomen binnen voormelde termijn van drie jaar. Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing niet binnen een redelijke termijn werd genomen en om deze reden dient te worden vernietigd. Hij licht dit algemene betoog evenwel niet nader toe en duidt niet om welke concrete redenen hij van mening is dat *in casu* de redelijke termijn zou zijn overschreden. Dit algemene betoog laat niet toe vast te stellen dat verweerder door consciëntieus de wet toe te passen, is afgeweken van een vaste gedragslijn of dat het rechtszekerheidsbeginsel werd miskend. Verzoeker die slechts beschikte over een tijdelijke verblijfstitel, wist ook of behoorde te weten dat onder bepaalde voorwaarden een einde kon worden gesteld aan zijn tijdelijke verblijf. Er blijkt ook niet welk belang verzoeker heeft bij zijn stelling dat de bestreden beslissing eerder had moeten worden genomen.

Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel kan niet worden weerhouden.

3.2.5. Verzoeker beroept zich verder op een schending van artikel 8 van het EVRM. In zoverre de bestreden beslissing dient beschouwd te worden als een inmenging van het openbaar gezag in het gezinsleven van verzoeker, dient evenwel te worden vastgesteld dat het om een in artikel 8, tweede lid van het EVRM toegelaten inmenging gaat. De inmenging is namelijk in de wet voorzien en streeft één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen na. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708). Verweerder kan in dit verband verder ook wijzen op het economisch welzijn van het land dat de wetgever voor ogen had bij de invoering van de vereiste in artikel 10, § 2 van de Vreemdelingenwet dat de vervoegde vreemdeling dient te beschikken over toereikende, stabiele en regelmatige inkomsten en de mogelijkheid voorzien in artikel 11, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet om onder bepaalde voorwaarden een einde te stellen aan het verblijfsrecht indien de voorwaarden van artikel 10 van de Vreemdelingenwet niet meer zijn vervuld. Door louter te wijzen op zijn gezinsleven in België maakt verzoeker verder niet aannemelijk dat er sprake is van een onevenwicht tussen de belangen van verzoeker en zijn gezin en de overheid. Verzoeker wist, of behoorde te weten, dat hij slechts een tijdelijk verblijfsrecht had en dat hieraan tijdens de eerste drie jaar onder bepaalde voorwaarden een einde kon worden gesteld, zoals indien hij niet meer voldeed aan de voorwaarden voor het verblijfsrecht als familielid. Verzoeker brengt daarnaast ook geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat een gezinsleven onmogelijk of bijzonder moeilijk is in zijn herkomstland. De Raad merkt in dit verband nog op dat de gezinsleden in België van verzoeker tevens de Indiase nationaliteit hebben.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan dan ook niet worden vastgesteld.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. CORNELIS